

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

Fastlagssöndagen.

”Kärlekens väg”

Jes 52:13-15

1 Kor 13:1-13

Luk 18:31-43

Ps: 135, 28, 248, 45, 38b

”Lärjungarna begrep ingenting”. Nej, det hade nog inte jag gjort heller. Jesus hade precis berättat vad som skulle hända med honom i Jerusalem. Han skulle hånas och skymfas, pryglas och dödas. Ja, men då vänder vi väl, tänkte lärjungarna. Då går vi väl åt motsatt håll. Men nej, Jesus säger: ”Kom nu, så går vi till Jerusalem”. Undra på att de inget begrep. Visserligen sa Jesus också något om att uppstå men det hörde de inte.

”Kärlekens väg” är ju temat idag. Men kan detta vara kärlekens väg? Vägen till lidande och död? Hur kärlekens väg ser ut kan variera mellan oss. Jesus väg var unik, hans väg var att med sin död försona världen med Gud. Det är inte så att varje lidande innebär en kallelse att gå den vägen som en kärlekens väg. Men för oss alla gäller att kärlek utan något slags offer är ingen verklig kärlek.

Förra året så var det en debatt i Kyrkans tidning där vissa menade att vi skulle sluta prata om korset, om Jesus lidande och död och istället prata om hans kärleksbudskap. Och då tycktes man alltså mena att hans kärleksbudskap och hans lidande och död inte var förenliga med varandra.

Men då har man inte förstått vad hans kärleksbudskap går ut på. Då har man i begripit att det var just hans kärlek som drev honom till korset. När vi ser korset så ser vi den kärlek med vilken Gud älskade världen tillbaka till sig. Även om det kanske inte är det första en människa ser. Först ser man bara något anstötligt och obegripligt, precis som lärjungarna gjorde.

Jag var på retreat på Berget utanför Rättvik i veckan, och när jag först klev in i kapellet i St Davidsgården och såg korset där framme så var det för mig först något obegripligt. En grönt, plastigt och oformligt kors, jag tyckte inte alls om det. Men efterhand som jag fäste blicken på det så började jag mer och mer se det som jag inte såg först. Jag såg meningsfulla detaljer och långsamt framträdde Jesus där. Det oformliga fick konturer. Beroende på tidpunkt under dagen och hur ljuset föll så såg man olika saker. Det var bara från en viss vinkel som man kunde se Jesu blick. Men det tog alltså ett tag, det kom inte på en gång.

Jag tror att det är så med meningen med Jesus kors och hans död. Först är det obegripligt. Något anstötligt. ”Dårskap” ropar vårt förnuft. Men efterhand som vi betraktar det så får det konturer, vi ser meningen med det. Och vi ser Guds kärlek. Men det går inte på en gång.

För vad är egentligen kärlek? Paulus har en lång genomgång av vad detta i dagens epistelläsning, i det som brukar kallas för kärlekens Höga visa. Med anledning av Melodifestivalen igår så menar jag nog att den har lite djupare innehåll och mer substans än Björn Ranelids meningslösa pladder om kärlek.

Och det är verkligen inte självklart att vi menar samma sak när vi talar om kärlek. Det är lätt att tala om bibelns kärleksbudskap utan att man egentligen har funderat så mycket vad det innebär.

Paulus talar både om vad kärleken är och vad den inte är: "Kärleken är tålmodig och god. Kärleken är inte stridslysten, inte skrytsam och inte uppblåst."

Jag läste om någon som utgick från orden "jag" och "du". Hur vi använder orden jag och du är viktiga kännetecken på hur långt vi kommit på kärlekens väg. I början är ordet jag viktigt. Jag och mina projekt och mina behov kommer i första rummet. Men efterhand så händer det något, det sker en förskjutning av tyngdpunkten mot du. Du blir viktigare än jag, både när det gäller mellanmänniska relationer och Gud.

Paulus skriver vidare: "Kärleken bär allt, tror allt, hoppas allt, uthärdar allt." Har vi den kärleken? Hur långt har vi kommit på kärlekens väg? Kanske vi tänker: räcker det inte med att gå halva vägen. Det där med "allt" verkar så jobbigt.

Ja, läser man Paulus så kan det kännas som om man bara har tagit de första stapplande stegen på den vägen. Ändå finns det inget alternativ. Saknar jag kärleken så är jag ingenting. Då förlorar allt det andra man kan ha i värde också. Kunskapen, tron som kan förflytta berg, profetians gåva, allt detta är nog så viktigt och värdefullt, men det har kärleken som fundament. Tar man bort kärleken så faller allt det andra som ett korthus.

Vi har bara börjat vår vandring på kärlekens väg. Men vi har en som gick hela vägen. Jesus backade inte för ordet "allt". Han offrade allt, till och med sitt eget liv. För vår skull. Och när vi inte förmår nå upp till de stora och mäktiga orden i kärlekens Höga visa så får vi ta det som Jesus gjorde till oss. Han inte bara led och dog i vårt ställe. Han älskade även i vårt ställe. Vår kärlek räcker inte till, men hans kärlek räcker och blir över även åt oss. Vi får låna hans kärlek och älska med den.

Det finns olika grekiska ord för kärlek. Men det som Paulus genomgående valt att använda här är ordet agape. Agape är den oskapade kärleken som kommer från Gud själv. Och därför kan han säga: "Kärleken upphör aldrig." När allt annat har tystnat så finns den kvar. Vår kärlek är bristfällig. Vår kärlek kan ta slut. Men Guds kärlek tar aldrig slut. "Så älskade Gud världen att han sände oss sin ende son". Den kärleken upphör aldrig.